

Hristiyanlıkta İbadet Dili Var mıdır?

Hristiyanlıkta ibadet yalnızca yürekten değildir; aynı zamanda zihninin ve anlayışın da aktif bir şekilde Tanrı'ya yönelmesidir. Efendimiz İsa'nın en büyük emir olarak belirttiği şey şudur:

*“Tanrının Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, **bütün aklınla** ve bütün gücünle seveceksin.” (Markos 12:30).*

Burada özellikle “akıl” kelimesi vurgulanır. Yani ibadet sadece hislerimize dayalı bir eylem değil, aynı zamanda bilincimizin ve idrakimizin işin içine girdiği bir süreçtir. Bu yüzden Hristiyanlıkta ibadet dili, herhangi bir “kutsal” veya “zorunlu” dil olarak belirlenmiş değildir. Aksine herkesin kendi dilinde, anlayabildiği şekilde Tanrı'ya yönelmesi bir tavsiye değil, bizzat Kutsal Kitap'ın buyruğudur. Pavlus, 1. Korintliler 14. bölümde bunu açıkça dile getirir. Korint cemaatinde farklı dillerde konuşanların ibadet sırasında tercüme edilmeden konuştuklarını görmüş ve şöyle uyarmıştır:

“Bilmediğim dille dua edersem ruhum dua eder, ama zihnimin buna katkısı olmaz. Öyleyse ne yapmalıyım? Ruhumla da zihnimle de dua edeceğim. Ruhumla da zihnimle de ilahi söyleyeceğim.” (1. Korintliler 14:14-15)

Burada Pavlus, ibadetin yalnızca duyguyla değil aynı zamanda aklın faal katılımıyla gerçekleşmesi gerektiğini vurgular. Anlamadığımız bir dilde söylenen dualar veya ilahiler ruhumuza dokunabilir, hatta duygularımızı harekete geçirebilir fakat zihnimiz bu sözlerden hiçbir fayda görmez. Oysa Tanrı'ya yaklaşırken yalnızca yüreğimiz değil, bütün zihnimizle de ibadetin içinde olmamız istenir.

İşte bu nedenle cemaatte başka bir dil konuşuluyorsa, mutlaka çevirecek kardeşler bulunmalıdır. Pavlus bunu da açıkça ifade eder: “Eğer bilinmeyen dillerle konuşulacaksa, iki ya da en çok üç kişi sırayla konuşsun, biri de söylenenleri çevirsin. Çeviri yapacak biri yoksa, bilmediği dilde konuşan, toplulukta sessiz kalsın, içinden Tanrı'yla konuşsun.” (1. Korintliler 14:27-28). Çünkü Tanrı'nın kilisesinde her şey “uygun ve düzenli” olmalıdır (1. Korintliler 14:40).

Yani Hristiyanlıkta özel bir ibadet dili yoktur. Ne İbranice ne Grekçe ne de Latince diğerlerinden üstün kılınmıştır. Hristiyanlıkta ibadet dili, herkesin kendi anladığı dildir. Çünkü ibadet bilinçli bir eylem olmalıdır. Anlamadığımız dualar ya da tercüme edilmeyen yabancı sözler, imanımızı derinleştirmek yerine zihnimizi boş bırakır. Tanrı bizden mekanik tekrarlar değil, bilinçli ve idrakte yapılan ibadet ister. Gerçek Hristiyan ibadeti yalnızca duygusal bir heyecan değil bütün aklımızı da kapsayan bilinçli bir teslimiyettir.